

**ЎЗБЕКИСТОН РЕСПУБЛИКАСИ ОЛИЙ ВА ЎРТА МАХСУС ТАЪЛИМ
ВАЗИРЛИГИ.**

ТОШКЕНТ ТЎҚИМАЧИЛИК ВА ЕНГИЛ САНОАТ ИНСТИТУТИ

РЕФЕРАТ

Мавзу номи: АБДУЛЛА АВЛОНИЙ.

4а – 07 гуруҳ

Топширди: Назиров С

Текширди: Ортиқова Д

Тошкент 2010

АБДУЛЛА АВЛОНИЙ

(1878—1934)

Таниқли маърифатпарвар адиб Абдулла Авлоний педагогик фикр тараққиётига салмоқли ҳисса қўшган, ўз асарларида ўзбек халқининг энг яхши анъаналарини, таълим-тарбияга оид муҳим ҳаётий масалани акс эттирган педагог, олимдир.

Абдулла Авлоний 1878 йил 12 июлда Тошкент шаҳрининг Мерганча маҳалласида, майда ҳунарманд-тўқувчи оиласида дунёга келди. Ота-онаси саводли кишилар бўлганлар. Абдулла Авлоний эски усул мактабини тамомлагандан кейин 12 ёшида мадрасага ўқишга киради. У ёзда ишлаб ота-онасига ёрдам қилар, бошқа вақтларда ўқир эди. Ўта иқтидорли бўлган Абдулла Авлоний 15 ёшида шеърлар ёза бошлади. Дастлабки шеърларида ва «Ҳижрон» деган мақоласида халқни янги усул мактабларида ўқиб-ўрганишга тарғиб қилди. Абдулла Авлоний 1907 йилда «Шуҳрат», «Осиё» номли янги газеталар чиқара бошлади, лекин чор амалдорлари тез орада газеталарни ёптириб қўяди. Абдулла Авлоний кейинроқ «Садойи Туркистон» (1914—1915), «Турон» (1917), «Иштирокиюн» (1918) газеталарида, «Касабачилик ҳаракати» (1921) журналида муҳаррир бўлиб ишлайди. Шундан сўнг, у ўзбек матбуотининг забардаст вакили, ўзбек матбуотининг асосчиларидан бири сифатида танилади.

Абдулла Авлоний халқ орасида илғор фикрларни тарқатишда, илм ва маърифатни ташвиқ қилишда газета, журналларнинг роли ғоят катта эканлигини яхши билар эди. У 1907 йили «Шуҳрат», «Осиё» номли газеталар чиқариб унга муҳаррирлик қилади. Газетанинг биринчи сонида матбуотнинг роли, газетанинг вазифаси ҳақида фикр юритиб, «Матбуот ҳар инсонга ўз ҳолини кўрсатувчи, аҳвол оламдан хабар берувчи, қоронғи кунларни ёритувчи, халқ орасида илм, иттифоқ, ҳиммат ғоялари»ни ёювчидир деб, балиқнинг сувсиз яшамоғи мумкин бўлмагани каби инсоннинг ҳам илмсиз яшамоғи мумкин эмаслигини уқтиради.

XX аср бошларида Ўзбекистоннинг ижтимоий-сиёсий ҳаётида педагогик фикрларнинг ривожига Абдулла Авлоний алоҳида ўрин эгаллади, бутун фаолияти даврида у ўз халқига хизмат қиладиган комил инсонни етиштириш, унинг маънавиятини шакллантиришга алоҳида эътибор берди.

Абдулла Авлоний ўзбек халқнинг санъати ва адабиёти ҳамда миллий маданиятини, халқ таълими ишларини йўлга қўйишда катта хизматлар қилган адиб, жамоат арбоби ва истеъдодли педагогдир.

Абдулла Авлоний ўзбек зиёлилари ичида биринчилардан бўлиб, ўзбек халқ театрини профессионал театрға айлантириш учун 1913 йилда «Турон» номи билан театр труппасини ташкил қилади. Бироқ бу труппанинг профессионал театрға айланиши учун катта тўсиқлар бор эди. Чор ҳукуматининг мустамлакачилик сиёсати халқнинг ижтимоий онгининг уйғонишига ёрдам кўрсатувчи театрларнинг барча шакллариға қарши эди. Театрға ана шундай салбий муносабатда бўлган бир пайтда Авлонийнинг театр труппасини ташкил қилиш ва ижтимоий мазмундаги пьесаларни саҳналаштириши унинг халқ маърифати йўлидаги зўр жасорати эди. Театршунос М.Раҳмонов Авлонийнинг театрчилик фаолияти ҳақида шундай ёзади:

«Авлоний труппа учун «Адвокатлик осонми?», «Пинак», «Икки муцаббат», «Портуғолия инқилоби» каби драмалар ёзди, «Қотили Карима», «Уй тарбиясининг бир шакли», «Хиёнаткор оиласи», «Бадбахт келин», «Жаҳолат», «Ўликлар» каби саҳна асарларини татарча ва озарбайжончадан таржима қилади»¹. Аммо бу асарлар нашр қилинмади.

1916 йили озарбайжонлик машҳур актёр Сидқий Руҳилло Тошкентға келиб, «Турон» труппаси билан бирға «Лайли ва Мажнун» спектаклини қўяди. Авлоний бу спектаклда қайсининг отаси ролини ижро этади. Труппа аъзолари билан Авлоний 1914—1916 йиллари Фарғона водийсида гастролларда бўлади.

Абдулла Авлоний 1917 йил тўнтаришиға қадар Туркистонда жуда катта ижтимоий-маърифий ишларни амалға оширган жадинлар щаракатининг кўзға кўринган намояндаларидан эди. Абдулла Авлоний илғор зиёли кишилар билан ҳамкорликда театр томошалари ва матбуотдан тушган маблағларға дунёвий илимларни ўқитадиган «Усули жадин», яъни янгича илғор усулдаги мактаблар очдилар ва бу мактабларда халқ болаларини ўқитдилар. Улар ўз миллатларидан етук олимлар, билимдон мутахассислар, маданият арбоблари етишиб чиқиб,

¹ М.Раҳмонов. Ўзбек театри тарихи (XVIII асрдан ЎО аср аввалигача), «Фан», Т., 1968 йил, 333-бет.

юртни обод, Ватанни озод, фаровон этишларини орзу қилдилар ва бу йўлда фидойилик кўрсатдилар.

Абдулла Авлоний 1907 йилда Тошкентнинг Миробод маҳалласида, кейинчалик Дегрез маҳалласида янги усулдаги мактаблар очди. Мактаблардаги ўқув асбоб-жиҳозларини ўзгартирди, ўз қўли билан парта ва доскалар ясади. Мактабга қабул қилинган болаларнинг асосий қисми камбағал кишиларнинг болалари бўлганлиги учун уларни кийим-кечак, озиқ-овқат, дафтар-қалам билан таъминлаш мақсадида, дўстларининг кўмагида «Жамияти хайрия» ташкил этади ва бу жамиятга ўзи раислик қилади. «Нашриёт» ширкати тузиб, Хадрада «Мактаб кутубхонаси» номли китоб дўконини очди. Авлонийнинг мактаби ўз олдида кўйган мақсад ва вазифаларига кўра машғулотларни синф-дарс тизими асосида ўз она тилида олиб борилиши билан эски усул мактабларидан фарқ қилади. У ўз мактабида болаларга география, тарих, адабиёт, тил, ҳисоб, ҳандаса, ҳикмат каби фанлардан муайян маълумотлар беради.

Абдулла Авлонийнинг илк ўқувчилардан бири, Тошкент Давлат университетида узоқ йиллар дарс берган таниқли педагог, марҳум Юсуф Тоҳирий Авлоний Мирободда ташкил қилган мактаб ҳақидаги хотираларида шундай деб ёзган эди:

«Шаҳарнинг қарама-қарши чеккасида, темир йўл ишчилари истиқомат қиладиган Мирободда янги типдаги мактаб очилганлиги ҳақида эшитиб қолдик. Тез орада бу мактабнинг фазилатлари ҳақидаги шов-шувлар, унинг муаллими Авлонийнинг довуғи бутун шаҳарга тарқалди. Ҳамманинг тилида: «Мирободдаги мактаб 6 ойда ўқиш-ёзишни ўргатармиш, жўғрофия, ҳисоб, табиатни ўрганиш деган дарслар ўқитилармиш», — деган гап юрарди. Бизга жуда сирли туюлган бу мактабни ва унинг донишманд муаллимини кўришга ошиқардик. Ниҳоят бир куни уч-тўрттамыз боришга жазм қилдик.

Мактаб пастаккина, ним қоронғу бўлиб, масжид йўлагига жойлашган эди. Хонанинг тепасида ёруғлик учун қолдирилган туйнукдан қиш ва баҳорда қор билан ёмғир ҳам тушиб турарди. Лекин хонада ўқувчилар ва домланинг шогирдлари кўп эди. Хаёлимизда домланинг аллақандай бир сирли томони бор эди. Бизни қотмагина, кичик жуссали, қорачадан келган, истараси иссиқ, чўққи

соқол бир киши кутиб олди. Бу номи тилга тушган муаллим Авлоний эди. Ўқишга қабул қилиндик. Кўп ўтмай кўз олдимизда янги бир дунё очилганига тўла ишонч ҳосил қилдик. Болаларимизнинг олди бир неча йилдан бери мактабга қатнаб юрган бўлсалар ҳам мирободликлар олдида уялиб қолдик. Улар ўқиш-ёзишда, ҳисоб масалаларини ҳал этишда, табиат ҳодисаларидан хабарлари билан ҳаммамизни лол қолдиришди. Айни замонда бизнинг эски мактабимиз бўшаб, Мирободдаги Абдулла Авлоний мактаби биздан борган болалар билан лиқ тўлди. Шу тариқа бу мактаб тобора шуҳрат топиб борди¹.

Абдулла Авлоний «Усули жаид» мактаблари учун тўрт қисмдан иборат «Адабиёт ёхуд миллий шеърлар» ҳамда «Биринчи муаллим» (1912), «Туркий гулистон ёхуд ахлоқ» (1913), «Иккинчи муаллим» (1915), «Мактаб гулистони» (1917) каби дарслик ва ўқиш китоблари яратди. Бу асарларида ҳамда публицистик мақолаларида дунё халқлари маданиятини, илм-фанни, мактаб ва маорифни улуғлаб, ўз халқини илмли, маданиятли бўлишга чақиради.

XX аср бошларида янги мактаблар учун ёзилган алифбелар анчагина эди. Шулар орасида Авлонийнинг «Биринчи муаллим»и ҳам ўзига хос ўринга эга; «Биринчи муаллим» 1917 йил тўнтаришига қадар 4 марта нашр этилган. Авлоний уни ёзишда мавжуд дарсликларга, биринчи навбатда Саидрасул Азизийнинг «Устози аввал»ига суянади (дарс бериш жараёнида орттирган тажрибаларидан самарали фойдаланади).

Авлонийнинг «Иккинчи муаллим» китоби «Биринчи муаллим» китобининг узвий давомидир. Биз биринчи китобини, шартли равишда, алифбе деб, иккинчи китобини хрестоматия деб атасак жоиз бўлар, десак хато бўлмас.

Китоб мактабни олқишловчи шеър билан бошланади:

Мактаб сизи инсон қилур,
Мактаб ҳаёт эҳсон қилур,
Мактаб ғами вайрон қилур,
Ғайрат қилиб ўқинг, ўғлон!

¹ Ю.Тоҳирий. Доно Мураббий. «Тошкент оқшоми» газетаси, 1966 йил 10 ноябрь.

Мактабдадур илму камол,
Мактабдадур ҳусну жамол,
Мактабдадур миллий хаёл,
Ғайрат қилиб ўқинг, ўғлон!

Бу шеърда Авлоний мактабни инсоннинг нажот йўли, ҳаётнинг гулшани, кишиларни камолот сари сафарбар қилувчи куч, деб маътайди.

Китобдаги дастлабки берилган икки ҳикоя «Сахийлик» ва «Бахиллик» деб номланган. Биринчи ҳикояда ўша давр турмушига хос бўлган воқеа тасвирланади. Саид исмли боланинг отаси ҳар куни ўғли мактабга кетиши олдидан унга 10 тийин овқат пули берарди. Бир куни Саид мактаб йўлида фақир кишини учратади.

«Ўғлим икки кундан бери очман, таом олиб ей десам устимдаги йиртиқ чопонимдан бошқа ҳеч нарсам йўқ»,— дейди у. Саид кўлидаги 10 тийинни беради ва ўша кунни овқатланмасдан ўтказди. Отаси ўғлоннинг олийжаноблигидан мамнун бўлади, «Сахий Саидим» деб олқишлайди. Эртасига 20 тийин бериб юборади.

«Бахиллик» ҳикоясида бир бадавлат киши мисолида унинг бахиллиги, хасислиги, зикналиги ва пасткашлиги кўрсатилади.

Абдулла Авлонийнинг педагогикага оид асарлари ичида «Туркий гулистон ёхуд ахлоқ» асари XX аср бошларидаги педагогик фикрлар тараққиётини ўрганиш соҳасида катта аҳамиятга моликдир.

«Туркий гулистон ёхуд ахлоқ» асари ахлоқий ва таълимий тарбиявий асардир. Асарда инсонларни «яхшиликка чақирувчи, ёмонлардан қайтарувчи» бир илм-ахлоқ ҳақида фикр юритилади. Шу жиҳатлардан қараганда бу асар Юсуф Хос Ҳожибнинг «Қутадғу билиг», Носир Хисравнинг «Саодатнома», Саъдийнинг «Гулистон» ва «Бўстон», Жомийнинг «Баҳористон», Навоийнинг «Маҳбуб ул-қулуб», Аҳмад Донишнинг «Фарзандларга васият» асарлари шаклидаги ўзига хос тарбиявий асардир.

Абдулла Авлоний педагог сифатида бола тарбиясининг роли ҳақида фикр юритиб «Агар бир киши ёшлигида нафси бузулиб, тарбиясиз, ахлоқсиз бўлиб ўсдими, аллоҳу акбар, бундай кишилардан яхшилиқ кутмоқ ердан туруб

юлдузларга қўл узатмак кабидур», — дейди. Унинг фикрича, болаларда ахлоқий хислатларнинг таркиб топишида ижтимоий муҳит, оилавий шароит ва боланинг атрофидаги кишилар ғоят катта аҳамиятга эга.

Ўзбек педагогикаси тарихида Абдулла Авлониёв биринчи марта педагогикага «Педагогия», яъни бола тарбиясининг фанидир», деб таъриф берди. Табиий бундай таъриф Авлониёвнинг педагогика фанини яхши билганлигидан далолат беради.

Абдулла Авлониёв бола тарбиясини нисбий равишда қуйидаги тўрт бўлимга ажратади: 1. «Тарбиянинг замони». 2. «Бадан тарбияси». 3. «Фикр тарбияси». 4. «Ахлоқ тарбияси» ҳақида ҳамда унинг аҳамияти тўғрисида фикр юритади.

«Тарбиянинг замони» бўлимида тарбияни ёшлиқдан бериш зарурлигини, бу ишга ҳаммани: ота-она, муаллим, ҳукумат ва бошқаларнинг киришиши кераклигини таъкидлайди.

«Ал-ҳосил тарбия бизлар учун ё ҳаёт—ё мамот, ё нажот—ё ҳалокат, ё саодат—ё фалокат масаласидур» деб уқтиради, Авлониёв.

Тарбия хусусий иш эмас, миллий, ижтимоий ишдир. Ҳар бир халқнинг тараққий қилиши, давлатларнинг қудратли бўлиши авлодлар тарбиясига кўп жиҳатдан боғлиқ, деб ҳисоблайди адиб.

Тарбия зурриёт дунёга келгандан бошланиб, умрнинг охирига қадар давом этади. У бир қанча босқичдан — уй, боғча, мактаб ва жамоатчилик тарбиясидан ташкил топган. Авлониёв тарбиянинг доирасини кенг маънода тушунади. Уни биргина ахлоқ билан чегаралаб қўймайди. У биринчи навбатда боланинг соғлиги ҳақида ғамхўрлик қилиши лозимлигини уқтиради.

Авлониёвнинг фикрича, соғлом фикр, яхши ахлоқ, илм-маърифатга эга бўлиш учун баданни тарбия қилиш зарур. «Баданнинг саломат ва қувватли бўлмоғи инсонга энг керакли нарсадур. Чунки ўқумоқ, ўқутмоқ, ўрганмоқ ва ўргатмоқ учун инсонга кучли, касалсиз жасад лозимдир».

Абдулла Авлониёв бадан тарбияси масаласида болани соғлом қилиб ўстиришда ота-оналарга мурожаат қилса, болани фикр томондан тарбиялашда ўқитувчиларнинг фаолиятларига алоҳида эътибор беради.

Болаларда фикрлаш қобилиятини ўстириш ва бу тарбия билан мунтазам шуғулланиши бениҳоя зарур ва муқаддас бир вазифа. Бинобарин, у муаллимларнинг «диққатларига суялган, виждонларига юкланган муқаддас вазифадур... Негаки фикрнинг қуввати, зийнати, кенглиги, муаллимнинг тарбиясига боғлиқдур»¹.

Айни замонда муаллиф таълим ва тарбия узвий боғлиқ эканини ҳам таъкидлайди: «Дарс ила тарбия орасида бир оз фарқ бор бўлса ҳам, иккиси биридан айрилмайдурган, бирининг вужуди бирига бойланган жон ила тан кабидур»²— дейди.

Абдулла Авлонийнинг фикрича, инсон бутун борлиқнинг кўрки ва шарафидир. Инсон ўз гўзаллиги ва мураккаблиги билан коинотдаги барча маҳлуқотлардан афзалдир. Бутун мавжудот инсонга хизмат қилиши керак, чунки инсон унинг соҳибидир. Чунки инсоннинг ақли бор. У шу ақл ёрдамида илм эгаллайди, илм туфайли дунёни бошқаради.:

«Ақл, — дейди Авлоний, — инсонларнинг пири комили, муршиди ягонасидур, руҳ ишловчи, ақл бошловчидур. ...инсонни ҳайвонлардан сўз ва ақл ила айирмишдур. Лекин инсон ақл ва идроки соясида ўзига келадирган зарар ва зулмлардан сақланур. Ер юзидаги ҳайвонларни асир қилиб, бўйнидан бойлаб, ипларининг учини қўлларига берган инсонларнинг ақлидур». Авлоний инсонга ва унинг ақлига ана шундай юксак баҳо беради. «Илм инсонларнинг мадори, ҳаёти, раҳбари нажотидур. Агар ақлингни қўли нафсингни жоловини ушласа, сани ёмони йўлларга кирмоқдан сақлар. Ҳар нарса кўп бўлса, баҳоси арзон бўлур, аммо ақл эса илм ва тажриба соясида қанча кўпайса, шунча қимматбаҳо бўлур».

«Туркий гулистон ёхуд ахлоқ» китоби маърифатпарварлик ғояларини тарғиб қилади. Абдулла Авлоний китобда илм тўғрисида бундай дейди: «Илм дунёнинг иззати, охиратнинг шарофатидур. Илм инсон учун ғоят олий, муқаддас бир фазилятдур. Зероки, илм бизга ўз аҳволимизни, ҳаракатимизни ойина каби кўрсатур. Зехнимизни, фикримизни қилич каби ўткур қилмоқ, ... Илмсиз инсон мевасиз дарахт кабидур...». Авлоний илмни умуман эмас, балки унинг амалий ва

¹ Абдулла Авлоний. «Иккинчи китоб», 14-бет

² Ўша китоб, 15-бет.

ҳаётӣй фойдаларини айтиб, «Бизларни жаҳолат, қоронғуликдан қутқарур. Маданият инсониятни маърифат дунёсига чиқарур, ёмон феъллардан, бузуғ ишлардан қайтарур, яхши хулқ ва одоб соҳиби қилур... Алҳосил бутун ҳаётимиз, саломатимиз, саодатимиз, сарватимиз, маишатимиз, ҳимматимиз, ғайратимиз, дунё ва охиратимиз илма боғлидур»².

Адибнинг образли ифодасига кўра, илм бамисоли бодомнинг ичидаги мағиз. Уни қўлга киритиш учун меҳнат қилиш, яъни чақиб уни пўчоғидан ажратиб олиш керак.

У илмнинг жамият тараққиётидаги ролини яхши тушунади. Шунинг учун ҳам у, ёшларни илм сирларини билишга, ҳодисалар моҳиятини ечишга, китоб мутолаа қилишга чақиради. Унинг фикрича, илм агар жамият манфаатига хизмат қилмаса, халқ фаровонлиги йўлида қўлланмаса, у ўликдир. А.Авлоний ўз илмини амалда қўллай оладиган кишиларга юксак баҳо беради, уларни доно инсонлар, деб атайтиди.

Абдулла Авлоний ўтмиш мутафаккирлари каби ёшларни фойдали касб-ҳунар эгаллашга чақиради. Адиб бойлик кетидан қувувчиларни, уларнинг одамгарчиликка тўғри келмайдиган ишлар билан шуғулланаётганини кўриб, улардан нафратланади. Авлоний ёшларни бойликка ружу қўймасликка ундайтиди. Бойликни ўткинчи булутга ўхшатади.

Абдулла Авлоний меҳнатсиз кун кечиришни барча ёмон сифатларнинг ибтидоси, деб ҳисоблайди. Шунинг учун ҳам у, меҳнатни улуғлайди, меҳнат кишининг энг гўзал фазилатидир, дейди. Бу жиҳатдан унинг «Ақлли боғбон» ҳикояси характерлидир.

Ҳикояда айтилишича: «бир боғбоннинг уч ўғли бўлиб, улар дангаса ва ишёқмас бўлганлар. Отада уларга мерос қоладиган тангатишло йўқ. Ота умри тугаётганини сезиб, фарзандлари тақдиридан ташвишга тушади. Ўйлаб-ўйлаб шундай йўл тутайди. Ҳар уччала ўғлини ёнига чорлайди. «Кўзим очиқ экан, васиятимни сизларга айтиб кетай. Меҳнату машаққат ила бир кўза олтин йиққанман. Уни мана шу боққа, тоқларнинг бирини тагига кўмганман. У — сизларники. Бироқ бу ишга кўп йил бўлди. Ҳарчанд уринсам ҳам кўмилган жойни

² А.Авлоний. «Туркий гулистон ёхуд ахлоқ». 17-бет.

хотирлай олмадим. Уни ўзларингиз излаб топинглар ва ўзаро бўлишиб олинглар»³, дейди. Бир кўза тилла дарагини эшитиб уч ишёқмас уни излашга тушиб кетади. Боғнинг ҳамма ерини ковлаб чиқишади. Сирли кўза чиқмайди. Яна эринмай ковлашга тушадилар. Кутилган натижа эса ҳамон йўқ. Шу тахлит боғ ичи бир неча қайта ағдар-тўнтар қилинади. Ерлар қазилавериб, тупроғи упага айланиб кетади ҳамки, олтинли кўза топилмайди. Бу орада узумзордаги токларнинг энг чуқур илдизларигача очиб кўрилади. Боғда ўша йили чунонам ҳосил бўладик, ундан бир неча кўзани тўлдиргулик олтин оладилар.» Уч дангаса ўғиллар ота гапларининг асл маъносини, олтин — меҳнатда эканлигини тушуниб етадилар»⁴.

Адиб ўша ҳикоячаси билан меҳнатни улуклайди, ўқувчи қалбида меҳнатга муҳаббат уйғотади. Киши бахт ва саодатга фақат меҳнат орқалигина етишишини уқтиради.

Абдулла Авлоний ўз асарида сабр, тоқат, сабот ва матонат масалаларига тўхтаб, «Ҳар бир ишда сабр ила ҳаракат қилмоқ лозимдур. Сабр инсонлар учун буюк бир фазилатдир, мақсадга етиш йўлидир. Нафсни сабр ила ром қилган киши ҳар ишда ошиқмай, оҳиста ҳаракат қилур. Нафсини ҳалокатдан, ғурурдан сақлар. Сабр шундай бир кучли нарсадурки, шавқатни иффатга, ғазабни шижоатга, шиддатни илмга, катталикни тавозуъга, ёмонликни яхшиликка айландурмоққа қуввати етар... Сабр шодликнинг калитидур...».

Авлоний интизомни инсон характерида тарбияловчи, мукаммаллаштирувчи манба, деб билади, ҳамда унга доим риоя қилиш кераклигини таъкидлайди: «Интизом қиладурган ибодатларимизни, ишларимизни ҳар бирини ўз вақтида тартиби ила қилмоқни айтилар. Агар ер юзида интизом бўлмаса эди, инсонлар бир дақиқа яшай олмас эдилар. Ҳар бир миллатнинг тараққийси ва толийси ишларини вақтида, низомдан чиқармай тартиби ила юритилмоққа боғлиқдур... Чунки тартиб ва низомни риоя қилмаган кишиларнинг ишлари ҳамма вақт

³ Абдулла Авлоний. Тошкент тонги. Ғ.Ғулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 1979 йил, 227-бет.

⁴ Ўша китоб, 228-бет.

нотамом, ўзлари паришон бўлурлар. Аммо ишларини тартиб узра юритган кишиларнинг ишлари ерда, ўзлари тинч ва роҳатда ўтказурлар»⁵.

Ватан туйғуси энг инсоний ва энг мўътабар туйғулардан бири. Ватанни шунчаки севиш мумкин эмас, унинг дарди билан яшамоқ, унинг бахтидан қувонмоқ у билан фахрланмоқ керак. Авлоний Ватан ва унинг олдидаги бурчни шундай тушунади:

«Ҳар бир кишининг туғулиб ўсган шаҳар ва мамлакатини шул кишининг ватани дейилур. Ҳар ким туғилган, ўсгон ерини жонидан ортиқ суяр. Ҳатто бу ватан ҳисси — туйғуси ҳайвонларда ҳам бор. Агар бир ҳайвон ўз ватанидан — уюридан айрилса, ўз еридаги каби роҳатда яшамас...

Биз туркистонликлар ўз ватанимизни жонимиздан ортиқ суйдиғимиз каби, араблар Арабистонларини, қумлик, иссиқ чўлларини, эскимулар шимол тарафларини, энг совуқ қор ва музлик ерларини бошқа ерлардан зиёд суярлар. Агар суймасалар эди, ҳавоси яхши, тириклик осон ерларга ўз ватанларини ташлаб ҳижрат қилур эди»⁶, — дейди Авлоний.

Авлоний идрок ва зако деб очиқ фикрни, хуштабиат, зийрак бўлмоқни тушунади. У идрок ва закони маърифатпарварлик билан боғлаб, «ёшлиқдан бошлаб зеҳн ва идрокимизни қувватландурмоқ учун азиз умримизни ўйин-кулгу, сафсата, моляъни каби беҳуда сўзлар ила ўтказмай, ҳар хил китоб, газета ва журналларни ўқуб, фикримизни очмоқ, зеҳнимизни қувватландурмоқ лозимдур»⁷.

Бу эса Авлонийнинг халқни маърифатга ташвиқ қилганидан далолат беради. Хусусан, шоирнинг қуйидаги шеъри фикримизнинг далили бўла олади:

Идрок ила ақлинг-ла аюр яхши-ёмонни,
Беҳудага сарф этма, шу қимматли замонни.
Саъй эт, жадал эт, илму фунуна ҳаракат қил,
Боқ, найладилар ҳикмат ила ушбу жаҳонни⁸

⁵ Абдулла Авлоний. Туркий гулистон ёхуд ахлоқ, 26-бет.

⁶ Ўша китоб, 28-бет.

⁷ Абдулла Авлоний. Туркий гулистон ёхуд ахлоқ, 31-бет.

⁸ Ўша китоб, 32-бет.

Абдулла авлоний ўз она тилини мукамал билиш, ҳар бир сўзни ўз ўрнида ишлатиш, миллий адабий тилининг тараққийси учун жонкуярлик қилиш зарур, — дейди. «Ҳар бир миллатнинг дунёда борлигин кўрсатурғон ойнаи ҳаёти: тил ва адабиётидур. Миллий тилни йўқотмоқ миллатнинг руҳини йўқотмоқдур. Ҳайҳот! Биз Туркистонликлар миллий тилни сақламоқ, бир тарафда турсун кундан-кун унутмоқ ва йўқотмоқдадурмиз. Тилимизнинг ярмига арабий, форсий улангани камлик қилуб, бир четига рус тилини ёпиштирмоқдадурмиз. Дуруст, рус тилини билишимиз керак, лекин ўз еринда ишлатмоқ ва сўзламоқ лозимдур. Зиғир ёки солуб, мошкичири каби қилуб, аралаш-қуралаш қилмоқ тилнинг руҳини бузадур⁹.

... «Боболаримизга етушғон ва ярағон муқаддас тил ва адабиёт бизга ҳам камлик қилмас. Ўз уйимизни қидирсак ва ахтарсак, йўқолганларини ҳам топамиз. Йўқолса йўқолсин ўзи бошимга тор эди,» — деб Еврупа қалпоғини киюб, кулгу бўлмоқ зўр айб ва уятдур»¹⁰.

Авлоний сўзлашув одобига ҳам алоҳида эътибор беради. У сўзнинг инсон қадр-қимматини белгилашдаги моҳиятига юқори баҳо бериб, «Сўз инсоннинг даража ва камолини, илм ва фазилини ўлчаб кўрсатадурган тарозусидир. Ақл соҳиблари кишининг тилидаги фикр ва ниятини, илм ва қувватини, қадр ва қийматини сўзлаган сўзидан билурлар»¹¹, — дейди.

Инсон такомили учун зарур бўлган омиллардан яна бири — виқордир (виқор — оғирлик, чидам, улуғворлик). Авлоний қайд қилишича, эл-улусдан, кишилардан ўзини ҳоли тутишга ёки юқори тутишга уринган шахс элнинг, кишиларнинг назаридан тушиб, яккаланади ва унутилади. Кишининг камтар бўлиши зарурлиги таъкидланади: «Фиқор деб кибр ва ғурурдан, манманликдан ўз нафсини сақламоқни айтилур», — деб ёзади Авлоний. Чунки ғурур, манманлик, такаббурлик кишини хор, халқ орасида безътибор қилур. Ҳар қанча илм ва давлат соҳиби бўлса ҳам бир пулча қадр ва қиймати бўлмас... Вуқур киши кибр ва ғурурдан пок бўлур. ... Виқорнинг ҳақиқий даражасига етмак учун илм ва маърифат лозимдур¹²».

⁹ Ўша китоб, 32-бет.

¹⁰ Абдулла Авлоний. Туркий гулистон ёхуд ахлоқ. 32-бет.

¹¹ Ўша китоб, 33-бет

¹² Ўша китоб, 34-бет.

Авлоний хасисликни жуда содда, аниқ ифода ва деталлар ёрдамида ўқувчига етказишга уринади.

Ипак қуртнинг тақдирини кўз олдингизга келтиринг. У пилла ичида ўралиб, ҳаётини маҳв этади. Қанчалар машаққат билан ҳосил бўлган ипак бошқаларга насиб қилади. Умрини мол-дунё ҳирси билан ўтказган инсонлар тақдири ҳам шундай, — дейди адиб.

«Туркий гулистон ёхуд ахлоқ»нинг биринчи саҳифасидан то сўнгги саҳифасигача Авлонийнинг инсонпарварлик ғоялари ифодаланган. У ҳаммадан бурун халқ манфаатини кўзлайди, халққа бажону дил хизмат қилишни ўзининг муқаддас бурчи деб билади. Унинг назарида кишилар ғамини емаган, халқдан узоқ турган иғвогар, ғийбатчи инсон эмас.

Муаллиф чақимчилик, ғийбат, ҳасад, мунофиқлик, ёлғончилик, иккиюзламачилик ҳақида тўхталиб, уларнинг инсонлар ҳаётига зарарини атрофлича кўрсатиб беради.

Ғийбатчи ва чақимчи кишиларни Авлоний бузоқ бошига ўхшатади. Бузоқ боши дарахт илдизини кемириб қуритгани каби чақимчи ва ғийбатчилар ҳам кишилар ўртасидаги меҳр-муҳаббат дарахтини емирадилар. Донишмандлардан бири айтганидек, «Мол ва ашё ўғриларида кўра одамлар орасида дўстлик, улфат, муҳаббатни ўғирлайдурган одамлардан сақланмоқ лозимдир»¹³.

Авлоний ғийбатчилик ва унинг оқибатини шундай таҳлил этади: «Инсон бошқа гуноҳларини нафснинг лаззати учун қиладур. Аммо ғийбат соҳиби лаззат ўрнига ўз бошига ё бир бошқа кишининг бошига бир бало ҳозирлайдур. Чунки, сўз бориб ғийбат қилинмиш кишининг қулоғига етар. Ғазаб қони ҳаракатга кирар. ғийбатчидан ўч олмоқ фурсатини пойлар. Шундай қилуб, ғийбат соясида икки мусулмон орасига зўр душманлик тушар. Охири ўлумгача борур. Шул тариқа ғийбатдан туғулган адоват чўзулмоқға оид бўлиб, душманлик зўраюб, ўз ораларидаги хусусий жанжаллар ила азиз умрларини уздируб, умумий халқ фойдаси учун ишланадурган миллий ишлардан маҳрум бўлмаклари ила баробар аҳолининг орасидан иттифоқнинг йўқолувига сабаб бўлурлар»¹⁴.

¹³ Абдулла Авлоний. Туркий гулистон ёхуд ахлоқ, 50-бет.

¹⁴ Абдулла Авлоний. Туркий гулистон ёхуд ахлоқ, 51-бет.

Ғийбатни сўйламоқ ҳаром ўлгани каби эшитмоқ ҳам ҳаромдир.

Расули акрам набийи муҳтарам саллолоҳу алайҳи вассалам афандимиз:

«Ғийбатдан сақланингиз, ғийбат зиндондан ҳам ёмонроқдур»³, — демишлар.

Ўша китобида авлоний ҳар бир киши ўз вазифасига садоқат билан киришиши, агар у мураббий бўлса, ўз шогирдларининг кўнглига маърифат ишқини солиши, халқ ўртасига маърифат тарқатиши зарурлигини таъкидлайди.

«Ҳозирги замонда мақсадга етмак, ўз миллатига хизмат қилмоқ, халққа мақбул бўлмоқ учун илм ва мол лозимдур. Оламдаги ҳамма миллатларнинг ҳол ва қудратлари мол ва бойликлари ила ўлчанадур. ...Мол топмоқнинг энг баракатли йўллари: ҳунармандчилик, экинчилик, чорвачилик, савдогарликдур. Буларнинг ҳар бирига ҳам бу замонимизда билим лозимдур... Америкаликлар бир донга буғдой экиб, йигирма қадоқ олурлар. Европаликлар ўзимиздан олган беш тийинлик пахтамизни келтириб, ўзимизга йигирма беш тийинга сотурлар. Аммо биз осийликлар, хусусан туркистонликлар, думба сотуб, чандир чайнаймиз, қаймоқ бериб, сут ошиймиз, нон ўрнига кесак тишлаймиз», деб Авлоний ҳозирги замонга мувофиқ киши бўлмоқ учун илм ва маърифатни эгаллашимиз керак деган шиорни ўртага ташлайди.

Абдулла Авлоний 1917 йил тўнтаришидан кейин, 1918 йилдан бошлаб республикаимизда ўқитувчилар уюшмаси, қоровуллар, тунукачилар, кўнчилар, ҳунармандлар ва босмахона ходимларининг касаба уюшмаларини ташкил қилиб, уларга раҳбарлик қилади. Собиқ эски шаҳар ишчи деҳқон Совет Ижроия Комитетига раис қилиб сайланади. Авлоний Туркистон республикаси миллий Комиссариятининг масъул ходими сифатида миллий урф-одатлар ва янгича маданий нормалар ҳамда қонунларга доир масалалар билан шуғулланади.

1919—1920 йилларда Авлоний Афғонистоннинг Ҳирот шаҳрида Совет элчихонасида бош консул бўлиб ишлади. Халқимиз ўртасида биродарликни мустаҳкамлаш соҳасидаги олиб борган ишлари учун Афғонистон шоҳи Омонуллахон томонидан кумуш соат билан тақдирланди. Булар Авлонийнинг тарихимиздаги ўзига хос ўрни борлигини кўрсатади. 20-йилларда Авлоний турли ижтимоий вазифалар билан бирга муаллимлик касбини ҳам давом эттирди, саводсизликни тугатишда фаол қатнашди. Абдулла Авлоний 1920 йилдан бошлаб

Тошкентда ташкил қилинган ўлка билим юртида, сўнгра хотин-қизлар билим юртида мудирлик қилди. У халқ маориф институтида, туркфронт ҳарбий мактабида (ҳарбий билим юрти) ўқитувчи бўлиб ишлади. 1924—29 йилларда Ўрта Осиё Давлат университетида (САГУ) ва бошқа олий ўқув юртларида ўқитувчилик қилиш билан бирга илмий-тадқиқот ишлари олиб борди.

Абдулла Авлоний янги адабиёт дастури асосида 1933 йилда ўзбек мактабларининг VII синфлари учун «Адабиёт хрестоматияси» тузди.

Абдулла Авлонийнинг меҳнати юксак тақдирланиб, унга ўзбек маданияти ва адабиётини юксалтиришда, ходимлар тайёрлашда, узоқ йиллик ҳалол меҳнати учун 1925 йилда «Меҳнат қаҳрамони» унвони, 1930 йилда меҳнатсеварлиги, илмий ишлари ва асарлари учун «Ўзбекистон маорифи зарбдори» унвони берилди.

Абдулла Авлоний 1934 йилнинг 25 августида Тошкентда вафот этди.

Абдулла Авлонийнинг таълим-тарбия соҳасидаги қарашлари ўзбек халқининг руҳияти, турмуш тарзи, миллий қадриятлари билан чамбарчас боғланган. Унинг бой педагогик мероси миллий мактаб, миллий педагогикани ривожлантиришда қимматбаҳо манба бўлиб хизмат қилади. Шу маънода Авлонийнинг сиймоси, фаолияти биз учун қадрлидир.

³ Абдулла Авлоний. Туркий гулистон ёхуд ахлоқ, 51-бет.